

Koncsek József

Capriccioso

(kitalált történet)

Egy nevelőotthonban voltam kisegítő, hétfégy ügyeletes, szombaton vettem át a lányokat, velük kellett lennem aznap, vasárnap is, és aztán hétfőn tízkor letelt. Még egyetemre jártam, jól jött az ügyeleti díj, a kollégák meg szívesen átengedték a hétfégy napokat, mentek ölelni a feleségüket, ricsajozni, focizni a gyerekeikkel...

Nem volt könnyű időszak, mondhatom. Amúgy a nevelői szobában alhattam egy rekamién. „Remélem, nem lesz mélyebb a nyom” – méregette az igazgató, ha benézett. „Milyen nyom?” „No, mit gondolsz?” – és a fenekemre ütött.

„Mert kettő alatt kimélyül...” – tette hozzá kaján vigyorával.

Ez egy ilyen alak. A humor tetőfoka nála az volt, amikor ebédeltünk – együtt a huszonnégy lány, köztük a kicsik, a nyolc-tíz évesek meg a jól fejlett tizennégy-tizenöt évesek... az volt neki a humor, ha elrikkantotta, hogy „fáj a lábam”... ezen azt kellett érteni, hogy megint krumpli a tányéron a körítés. Ezen nevetni kellett, de jobb ötlete sosem támadt.

A lányok vihogtak, a nagyobbak nyerítettek hűségesen, szorgalmasan, Marika néni meg olyankor kinézett az ételadagolón, és nem értett semmit.

Emma, a gondozónőjük jó negyvenes, idomokban sem szűkölködő csupa jószág szombaton, amikor átadta őket, félreintett, és komolyan közölte velem, hogy már megint kiírták a végében, hogy Auschwitzerland, de nem tudta kideríteni, melyikük a tettes, csak a nagylányokra gyanakodott, pedig... én megtudtam... az egyik kicsit kényszerítették rá.

És az írás most volt újra több szombaton, míg le nem meszeltettem, mindig én és újra. De a felírás akkor jelent meg először, amikor az igazgató rácsokat szereltetett fel az utcára néző nagy ablakra. Akkor aztán azon lógtak örökké, és kiabáltak.

Amúgy az ellátásuk elég jó volt. Reggeli, ebéd, vacsora, kaptak intézeti ruhát is, kicsipkézték körömollóval, „Hamupipőke belépője” – így nevezték el, s persze sötétszoba, kimenőmegvonás...

KONCSEK JÓZSEF (1942) költő, író, újságíró, tanár.

Jó, tényleg nem volt egy Svájc, de Auschwitz sem.

Bírtam velük?

Alig.

Pedig az összes rosszszagúkkal együtt... én vonzódtam ezekhez a lányokhoz. Szép testűek is voltak köztük, hogy úgy mondjam, szép arcúak, kellemes vagy néha suta mozgásúak, de fiatalok, s habár a mosdást, fürdetést Emma intézte, ruhátlanul nem láthattam őket, ám a pipereszappanjaik, a hajsamponjaik – más illatosítót tilos volt használni... (nem mind tartotta be), aztán szobavizit, elkobzás satöbbi... – a hálószobának is meg a folyosóknak is lányszaguk volt, én meg járkálok, ugye, néha éjszaka is fel kellett kelnem, gyakran hancúroztak... szóval tényleg, nem egy svájci leánynevelő intézet.

Az intézet névadója, egyszer elmeséltem nekik, ki volt, pislogtak, hallgattak, felcsillanó szemek... ha meséltem nekik, nyugton maradtak... Bevallom, jó lett volna hajukat, arcukat megsimogatnom, de a nevelőnek nem szabad megérinteni a diákot általában, lányokat meg pláne.

Amikor szombat ebéd után kiosztottam a kimenőcédulákat, három elégtelen a héten már megvonás, maradtunk úgy tízen, tizenketten. Focizni vittem le őket a pályára, őrvöngyék ki magukat... nem volt jó beállnom középük, mert akkor ütközés ütközést követett, Biga – Gabi az igazi neve, Gabi, Gabiga... – ha csak tehette, belém vezette a labdát, jobb combját a lábam közé lökte, föl az ágyékomig, a két tomboló nagy mellét az arcomba... forró karjait a nyakamba... „bocsánat, tanár úr!...”, le is tettem róla, sípall irányítottam a két lobogó hajú csapatot. Néha jobbak voltak, mint a fiúk.

Zuhany, vacsora. Jöttek a magukra csavart nagy intézeti törülközőkben lehajtott fejjel, szépen, volt, aki visszasandított, nevetett... én sétáltam.

Mint egy börtönőr. Így, hétfőveken elvontunk valahogy, de Emma mesélte, hogy hét közben, amikor „full board” van, este ki-kiszöknek a bokrok közé, a fiúk meg hozzájuk az utcáról a szögessdrót kerítésen át... volt abortusz is, s volt, akit meg éppenséggel onnan vittek az anyakönyvvezetőhöz... De nem drogoztak.

„Tudod – okítgatott az igazgató –, két dolog van. Vagy a humor vagy a gombaság. Különben nem könnyű velük.” (Tudhatta, katonatiszt volt azelőtt.) De volt még valami.

A történetek, a mesék. Az én pedagógiám ez lett volna. Ez sem vált be mindig. De ha sikerült, olyankor elhallgattak, merengő tekintetek, izgatott lábszárvakarászás... Lebstück Mária, aki férfiruhában, magát férfinak álcázva harcolt Kossuth seregében... „És volt lova is?” ... Lányok, lányok!

Majdnem minden este találtam levelet a párnám alatt. Hogyan tudták oda-csempészni? Kamaszlányok. Szív a lap közepén, a lány neve, „Joli szereti a tanár urat.”

S hasonlók. És hogy jó lenne úgy beszélni egymással, hogy ne hallják a többiek. Lányok, lányok. Megérintenem sem szabad benneteket. Meséltek egyébként egymásnak is.

Persze az a nagy cula, Biga, aki néha a kimenőkön már „utcázott” is, no, „hadd el hadd”, a folyosón sétálok, és a nyitott ajtón át hallom... hogy akkor a pasi így, én meg... „kimenőmegvonás lesz!” – szólok be nekik.

Sutyorognak, vihorásznak.

Volt köztük egy kicsi, Hajnika.

Azelőtt mindig bántották, de amióta kiderült, hogy ő tudja a legszebb meséket, amiket ő maga talál ki, azóta a nagy cula vette védelmébe, és ő mesélt, mesélt nekik. Na, aztán a cula kitalálta, hogy kellene csinálni egy színdarabot, kifesthetik magukat, ruhákat kombinálnak, álarcot is lehet viselni... ez egy szabad játék lett volna, afféle commedia dell'arte, de az igazgató leállította... ugyanis úgy röpködtek benne a Rákóczi téri kiszólások, mint tavasszal a vidám rózsadombi fecskék. Lányok, lányok.

Csak jöttek a levelek, hogy velem négy szemközt... akkor kitaláltam a folyosói széket, én benn ültem az íróasztalnál, s lehetett beszélni. Ez jó húsz méterre volt a lányok foglalkoztatójától, hát nem hallhatták. Tudtam, mire számíthatok. Persze. De mondhatták. A tanár úr meg csak hallgatott. Mert, hiszen nyilvánvaló, a fenekük alatt perzselt a lepedő... a kézmozdulatokat láthatták a többiek a folyosó végéből, de ott volt köztünk a beszélővel a biztonságos három méter... a beszélő nem közelíthetett.

De azért így is. Hogy miket álmodnak. És én nem intettem le őket.

A kicsit valósággal megszerettem. Hajnalka, Hajni. Ahogyan mutogatott a kezével, az ujjáival, szinte táncolt ültében, és nézett, nézett... az a tízéves... Hogy ő majd nagy színésznő lesz.

A dolog úgy esett, hogy az igazgató elbocsájtott. „Nézd – mondta szinte barátian –, nem lesz ez így jó. Túl puhán bánsz velük. Jobb lesz, ha keresel magadnak valami más fizetést, kiegészítőt az ösztöndíjadhoz. Nézd... én is bekapok egy-két szem nyugtatót, ha bejövök az intézetbe. De azt hogy képzeled, hogy napozgatsz, ugye, kinn a kertben a pléden, a lányok meg egyszer csak elkapják a pokróc négy sarkát, és leszánkáztnak a domboldalon a rózságyáshoz, aztán rád borulnak és nevetnek, mint az idétlen kismajmok. Szóval... érted?”

De a nagyobb baj az volt, hogy szombat éjszakára behívtam a kedvesemet a tanári szobámba, és vele voltam. Ő egy nagy kórházban ápolónő volt, gyakran benn aludtam vele a nővérszobában, amikor éjjeles volt, de akkor engem már hétre-hét lekötött hol az éjszakai készülés a vizsgákra, hol az intézeti hétvége... és már nagyon... Nem lett volna szabad, persze. Naná!

Éjfél után három körül az intézeti hálószoba fellázadt.

A lányok egy tornapadot fektettek hosszában a kertre néző ablakhoz, azon futottak föl, és kiugráltak a ledobált matracokra meg a fűre, onnan az első emeletről. Hálóingben, bugyiban, volt, aki meztelen. No, hát, betelt... kirügött az igazgató...

Emlékszem, hajnalban, már világos volt, s Erzsinek kinyitottam az utcára nyíló vaskaput, a lányokat addigra valahogy betereltem a hálószobájukba, s ott

csimpaszkodnak a rácson, s néznek, néznek, villamosra valót, valami papírpénzt nyújtok neki, s lefogja a kezem, „Ne adj itt most pénzt, a lányok még kurvának néznek.” De azért még visszanevetett rám... a csokoládészájú.

...s aztán ugye az igazgató. „Nem jelentem a dolgot a kerületi oktatási osztályon, de menj el, komám.”

Hát, eljöttem, kilenckor már az utcán voltam, Emma kereshet.

Eltelt közben pár év. Diplomáztam, gyakornok lettem egy megyei újságnál.

Aztán még jó pár év múlva látok egy lányt fényképen. Hajni, tizenhét évesen. Szép szűzzé serdült, arca, válla, dereka, mellei... Hajni... Hátul írás, „Soha el nem múló szeretettel a drága Zsófi néninek, Hajna.” Hajni.

A barátomékhöz mentem látogatóba, Zsófi jó ebédet főzött, s az asztalnál együtt ültünk, addigra a férj, Zsolt a barátom is megjött, s ott volt az az öt-hat teológushallgató meg két lány is (ők benn aludtak ebben a hosszú svábházban, a fiúk meg kinn az almafák alatt, zsinóron felhúzott kék kis sátrak... a ház nagyobbik fiának barátai...), és beszélgetés közben Zsófi egy fényképalbumot is elővett.

„Hajna?”

„A gimnáziumban így hívták a lányok. Egyébként nem volt jó tanuló, olyan közepes. De vitte magával a lányokat. Ahogy ő lelkesedni tudott – mesélte elgondolkodva. Osztályfőnökük voltam, magyart meg franciát tanítottam nekik, s Hajni csak állt a táblánál, amikor felíratam vele, „Maupassant: Bel ami.” De az „amit” „amie-nek” írta. Kuncogtak a lányok, ő meg lehajtotta a fejét, hosszú haja a mellére, hasára bukkott.

Zsófi felnevetett. „Ugyanis mind a két szó lehetne, habár az „ami” hímnemű – *A Szépfíú*, ugye, az író is így írja... de egy férfi lehet „amie” is, nőnemben. A francia, ha különösen kedvesen akar beszélni valakihez, szándékosan felcseréli a nemeket... ilyen a francia...”

Hajna tehát ugyan szép „barátnőmet” írt, de így is lehetne... no, mondom, ez a lány nem tanul, hibázik, mégis valami játék vagy mi kimondatja vele a lehetségest...”

„Persze – mondja szintén nevetve az egyik teológushallgató, *A francia forradalom történetében* is megjegyzi a fordító, hogy ma ‘violetto-nek’ becézték XVI. Lajost a Halle téri halas kofák, mert a királyt rajongva szerették, szóval ‘én öregnőcském’, tiszta szeretetből...” (Egyébként a kofák a forradalom legnagyobb ellenségei voltak.)

„Ez a De Gerando Antonina tizenkét kötetes, ugye?”

„Az, az...”

De én akkor már csak Hajnival törődtem. Felvillanyozott.

„Volt fiú, akit Hajna úgy eltárgált, hogy alig bírták kiszedni a keze közül...”

Hajni, Hajna akkor már örökbe fogadott lány volt egy középkorú, vidám szellemű házaspárnál. Az apa is, az anya is művész, Hajni pedig szépen rajzolt, jól is énekelt. Zsófi tudta a címét. Az apja megengedte, hogy meglátogassam.

...ahogy felugrott a levegőbe, amikor meglátott. Derekának az a mellemet megdöndítő, csavarodó mozdulata és az arca, a combjai.

Fehér sort volt rajta.

„Hát eljöttél...”

Mintha mindig így lettünk volna, amióta ismerem. Érett ifjú nő.

„Nem fázol?” – mondom zavarban.

„Ja, a short. De hiszen nyár lesz...” És nevet.

Május ez, ráadásul olyan capricciózós, szeles, borulósos.

...az, hogy az első pillanatban, amikor felugrott a levegőbe, amint meglátott... ez csak színezi... vagy zavarja a képet... mert akkor rám tört annak az asszonytestnek az erotikus gyönyörúsége, amit csak Rubens tudott, egy hajóra királynő érkezik, de nem ez a fontos, hanem a hullámok, a tenger habjai, mert ezek a hullámok asszonytestek, Hajna az a jobboldali a három közül, aki egészen megmerevített derékkal, valóban rubensi, asszonyi kitérüléssel a habzó hullámot mutatja, de ugye az allegória, a tengerhabok, hullámok valódi asszonytestekben jelennek meg... el szoktam ezt magyarázni, amikor múzeumlátogatásra viszem a hallgatóimat... nos, hát ez letagadhatatlan...

...s van az a francia, egy aforizmaköltő, aki azt mondja, hogy ő még szerelmes úgy sohasem volt, hogy ne gerjedett volna előtte... s tudtam azt is, hogy a lányok ott az intézetben, dugdosva olvasták a *Lolitát*, a regényt, amelyikben egy író elmeséli, hogyan lett szerelmes egy kamaszlányba... ám mindazok a hirtelen rám törő gondolatok csak most tudnak így megörökítődni, amikor leírom az egész történetet, mert ott akkor ezek a dolgok átvillantak ugyan rajtam, de kiérezni sem volt időm, csak mentem utána, amint beengedett a kapun... követtem a konyhába, s amint valósággal belém hasít az a kép... az, amint megpillantom a térdhajlatában, hátul azt a lány kis völgyet, azt a bemélyedést, az izomjátékot, a puha és izgató mozgást, amint lépeget előttem... és a vádlija is... az illatos bőre... a férfiaságom teljes készültségbe helyezi magát, és elbődülve követem.

- ...Különben teniszpartim volt – fordul félig hátra. Később, amikor benéz hozzá a partnere, Konrad, megreszketnek a zsigereim... no, rázzam le ezt magamról, mert csak nézni tudok majd, mint aki megnémult. A legrosszabbkor jött ez a fiú. Csevegésbe kezdenek, állok, Hajna már a kenyeret meg a szalonnát fogja félig az öléhez szorítva. Azt mondta, rakjunk tüzet és süssünk szalonnát... de ez a srác itt... minek ez ide... meg ne hívja Hajna őt is a tűzhöz... Elmegy aztán, jóképű fiú, sportosan nyújt kezét, mondja, hová siet, én meg azt mondom, „ne haragudj, fáj a kezem, nem jattolunk”.

...félmozdulattal, beléhajolva a felajánlott kézfogásba, kicsit megrándul a szája sarka, és bólint, elmegy. Hajna bezárja az utcai kaput.

- ...Jó szervái vannak... – mondja még magyarázóan Hajna. (Jó szervái. Szi-szegem a fogaim közt.)

Nem a legjobb ötlet itt tüzet rakni az udvaron, fúj a szél, ki-kivillan a nap a felhők közül, de mégis, valóban, itt a kert végében ez a téglafal jól véd, lám,

már lobog is a kis tűz, erősítgetem ágacskaikkal. Hajna a tűz másik oldalán ül a sarkára, és néz, mosolyog a teli arcával. Alsó szájszéle mozgását figyelem, amint beszél, lehajtom a fejem. A tűzzel bíbelődöm.

...úgy éreztem, ha rám néz... egyszerűen „elszálok”. Az a világoskék tekintet gyengéd jókedvet fejezett ki, s ez az általa keltett érzés végig meg is maradt, amíg meg nem szólalt, rendszerint nevetésbe torkolló „beleszólása”... hogy úgy mondjam, ez gyakran nyíltan vállalt és néha már-már a közönségesség fokáig leegyszerűsített, lecsupaszított egy-két szavas megjegyzésbe. Ez kétségkívül hordozott magában valamilyen fontoskodó fensőbbséget is, de olyan kézenfekvően, hogy azt kellett gondolnom, nála ez nem más, mint rákérdezés arra, amit nem tud, nem ért, de palástolja ezzel a hangszínnel, s néha mintha kikérdezne, hogy tudom-e... tudom-e... a választ, amit pedig én magyarázok, hogy arra tudom-e a választ, úgy tűnt, mintha ellenőrizne, hogy jól mondom-e... s ilyenkor sokszor mondta azt zárásként, hogy... „hm”... Szívesen „duplázott” rá szavamra afféle változattal, ami évődő diákhumornak tűnt, mégis... ebbe a játékba belementem, hiszen... mit mondjak? Mert velem játszott.

...az információ birtokbavételének leplezett igénye... főként, amikor nem mulasztotta el közbeszúrni, ha tudott kapcsolni egy saját ismeretet ahhoz, amiről beszélek...

De ez sem igaz teljesen, s az is igaz, hogy én nagyon „el tudtam szállni”, ha olyasmit mondott, ami... hogy mondjam... ami teljesen ő volt.

Vagy talán át kellene váltanom egy vagánykodó szóhasználatra? De nem, ez hamis lenne... nem jó.

De ez, ahogyan beszélek róla, valahogyan... ez a tömör jelen idő, vagy hogy mondjam... ez, ez betölt engem, hallgatok, igyekszem könnyed válaszokat adni, amint cseveg-csobog itt nekem, de nem itt jár az eszem... nem tudom, hol jár, de ez egy izgató teljesség, mit mondjak. Mindent lefedez bennem, hogy ő itt van. Meg is kaphatom Hajnát? Ebből a kényszerűen erős érzésből kell ki-kiszólnom, ahogyan rövid válaszokat adok neki. Teljes felindultságban vagyok, magamat figyelem, hogyan leplezzem...

- ...Én szeretve vagyok itt... - rázza meg fürtjeit valami hercegnői, de közben szilaj mozdulattal. És megjelenik a testtartásában valami... valami határozott... valami márványszerű... elvillan, és néz a teli arcával. Hajna! Vad képek zuhogának át az agyamon, ...és ezek az illatos, nagy mellei... igen, illatos... ideérezem meleg ruganyos dobbanásukat.

- ...Mit szenvedsz, tanár úr?

Kacag.

Hátrátámasztja telt karját, fejét kicsit felveti (betanultnak látom ezt a hajasfürtös nevetést), ...és egyazon pillanatban vág belém, hogy volt ez már, hogy voltam én már így.

...az a kamaszkori emlék, amikor egy lány megismertette velem a test, a hús makacs gyötrésű, majd kirobbanó gyönyörét... volt ez már... de nem az van, hanem mert ez, ez a harmonikus moccanású váll, a keblek, a karja, a haja...

most meg mondanom kell valamit...? Néz. Ilyenkor szállnak el az angyalok? De mondanom kell neki valamit. Tétován motozok a tűzzel.

- ...mi ez a bakancs rajtad - bököm ki végre. Ez olyan skinheades, ebben jársz teniszezni?

- ...á, ezt éppen most cseréltem le, hogy jöttél... ez a nagyapámtól van. Ketten jöttek vissza, Don- kanyar...

- ...jött a két bakancs... lépegettek... az orosz hómezőn...? (Hülye vagyok.)

- ...

- ...bocsáss meg.

Vasalt bakancs. Skinhead bakancs, második háborús bakabakancs. Bakabakancs. És meg van vasalva, az orra is. Elmondja aztán, hogy apja csinálta meg neki.

- ...nagyon szeretem...

- A bakancsot vagy apádat? (Miért ez a kötekedés bennem?)

- ...kakukkfűvel gyömöm ki belül, és jó...

A pár ölelésnyi kertsarok felé int... nyuszifül, menta, levendula...

- ...kislánykoromban füvesasszony szerettem volna lenni... aztán jött ez a zene... ez a teljes boldogság, hogy mindent magamhoz ölelek, az eget, a földet, a virágokat, a Dunát, a szigeteket, a lovakat... mindent, olyankor én vagyok minden... minden...

Már felugrott, karjai az ég felé, egy naphimnusz ez a lány... táncol a tűz körül... elvarázsol... röpködnek a fürtjei...

Mellém heveredik, zihál, tartja kezében a szalonnás vesszőt, és belemeríti az erős lángokba. Mondom, ne égesse, füstös lesz...

- ...nem! Én először egy kicsit mindig megperzselem, aztán majd szép nyugodtan, a parázs fölött...

- ...igazad van...

- ...no látod?

Nevet.

- ...a tűz olyan, mint az ember - mondja később.

- ...???

- ...minden tűz egyéniség. Megtörténik, és már soha nem lesz olyan.

De szépet mondtál, Hajna.

Hajna!

- ...meg fogsz fázni. Ölébe dobom a pulóveromat.

Félretolja, nem kell, ő most máshol van. Túnődik...

- ...és, tudod, a tűznek lelke van... fölszáll... az égbe... igen, az ember is...

- ...és az ég telis-teli van lelkekkel... - mondom.

- ...Telis-teli.

- ...és ott van a nagyapád is, onnan lógatja a lábát, nézi, hol a bakancsa... egyszerűen csak meglát téged itt a tűznél, és akkor jókedve lesz... és...

- ...hello, nagyapa... - int fél szomorú mosollyal. Hogy vagy?

- ...onnan néz téged, és gyönyörködik benned...

- ...gondolod?

Nézzük a tüzet.

- ...te gyönyörködsz bennem - mondja halkán.

- ...én. Igen.

És a szája, az alsó szájszéle... a beszélő hús, az éneklő hús...

Nehéz sóhaj szakad föl bennem.

- ...és azok a régiék mind fönnek vannak? A legrégebbieket is?

- ...ha gondolunk rájuk, megint itt vannak...

- ...nagyapa... nem is ismertelek... de te ugye tudsz rólam?

- ...és apa...

- ...apa itt van, itt van az apám, az én apám... ugyanis meghal egyszer mindenki. És egyedül marad az ember.

- ...nem marad egyedül...

- ...hm... tudod, hogy fekete volt a hajam a középiskolában?

- ...és most vörös...

Nevet.

- ...de az is festett volt. Mert igazából szőke vagyok. Svéd.

- ...hogya? (Hogya kislányságként „milyen volt szőkesége?” Olyan... seszínű.)

- ...svédszőke...

- ...tudtam, hogy fekete volt a hajad, amikor gimnazista voltál. Zsófi néniénél láttam azt a fényképet, amit neki adtál, azon fekete a hajad...

- ...mind azt hitték a lányok is, Zsófi néni is...

- ...és most?

- ...vannak ezek a fellépéseim, tudod...

- ...énekelisz?

- ...igen...

- ...s milyen fellépéseket vállalsz. Jó a gázsidd?

- ...a gázsidd? Hol ennyi, hol annyi... nem vállalom mindent... legutóbb... az *Ave Mariát* énekeltem Los Angelesben...

... (ezt persze akkor sem hittem el...)

- ...tudod, az a jó, amikor kiállok a színpadra, játszhatok... és én mindent el akarok játszani... játszani... hogy lássák...

...az olvasópróbákon sokszor eljátszottam vele Zsuzsánnát... legjobban azt szerettem, ha ő Zsuzsánná... nem Zsuzsánná és a vének... hanem Lorántffy, aki az intézet névadója is...

Jó lett volna megfognom a kezét akkor, ott a tűznél.

De ő a tűz másik oldalán volt.

...még sok mindenről beszélgettünk, mielőtt rá tudtam venni, hogy a Fejedelmesszonyt játssza el... írtam neki más jeleneteket is...

...azt is elmondta, hogy az Auschwitserlandot ő írta fel a végén.

- ...tudtam.

- ...és nem büntetted meg érte.

- ...nem.

- ...anyám majd kérdezősködni fog... hogy mit akarsz tőlem...

- ...én csak neked akarom megmondani...
- ...hogy mit akarsz tőlem...
- ...hogy mit akarok tőled... nem tartott tőle, hogy ha mi itt ketten? ...

Ugyanis furcsa volt nekem, hogy anyjáról mondta, mennyire óvja, vigyázza őt, s közben a lány „Los Angelesben lép fel...”, ráadásul ott a partnere egy gitár-művész fiú volt... hm, hm... ez valahogy nem jó így...

- ...sosem jártam Los Angelesben... se vele, az exboyfiennel, sem egyedül... de azért jó lenne, jó lenne utazni, a tájak, a városok... és énekelnék...

- ...szóval, ha mi ketten...
- ...anyám nem félt tőled, mert tudja, hogy ahhoz én is kellek. Nemde?
- ...de, de...
- ...és mit akarsz tőlem?

Akkor átnyúltam a lánգokon, és megragadtam a kezét. Gyors reflexszel ütötte félre a karomat... nem égett meg nagyon... de ahogyan hirtelen felugrott a tűz mellől, az talán nem is annak szólt, hogy engem véd meg a tűztől, hanem, hogy ne nyúljak hozzá.

Mert elszaladt. Valami sátor volt ott a téglafalnál.
Abba.

(...egyébként nem is így hívták. Nem Hajnának hívták. Más a neve, magamban ezt mondogattam sokszor, ...sokszor... de az igazi nevét nem írom ide... az igazi nevét csak ismétlgetem magamban.)

Vincze László: Szörnyeteg (tusráaj, 2010)